

DOM, CESARJA!

Domači Prijatelj.

VSE ZA VERO

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu 10. aprila 1897.

Štev. 7.

Rajnemu Josipu Lendovšku v spomin.

Na dan 19. marca 1897.

voj god! — a Tebe ni! —
Vstajenja god slavi
Narava probujena.
Še lepši god
Slavi naš rod;
Od Tebe zaželjena
Poraja se pomlad.
Slovensko ljudstvo vrlo
V obupu že je mrlo,
A zdaj je polno nad.
Tvoj god! — a Tebe ni,
Da slušal bi topiče,
Da gledal bi na griče,
Kako se kres žari.
Ne znani ta nam žar,
Da bojmo se sovraga,
Da bliža se vihár —
Ne — „Zmaga, zmaga, zmaga!“
Tako sedaj razlega
Od Glinskega se brega;
Kjer Drave val studén,
Kjer Zila skače živa
Pa jeka se odziva

Od sivih skalnih sten.
In tam, kjer spiš utrujen,
Tam jezera vodé
Takó Ti v grob šumé:
„Tvoj národ je probujen!“
Ó, da bi čul valove,
Da čul bi te glasove!
Kakó bi vztrepetaló
Preblago Ti srcé,
Bogú bi se v zahvalo
Sklenile Ti roké,
Veselja bi — zaplakal!
Zakaj Ti Bog ní dal,
Da bil bi to dočakal!
Pa, dasi nisi stal
Sedaj v vrstáh borilcev,
Pa prosil vrh zvezdá
Za národ si Bogá,
Naj reši ga slepilcev.
Sovražnik je poražen! —
Na ljubljeni se rod
Oziraš srečen, blažen,
Slaviš najlepši god!

Bogdan.

Petruška.

(Po J. Okičevem prevodu iz francoščine, D.)

(Dalje.)

V trdnjavi stala je zapuščena cerkvice, zgrajena nekoliko v trdnjavino zidovje. Skoz okence za glavnim oltarjem bilo je mogoče pregledati del severnega okraja. Pod cerkvijo bil je velik, kleti podoben prostor, kateri se je prej bržkone porabil kot ječa ali pa kot shramba. Luknja je bila pokrita s kamnato ploščo. Mi smo rabili ta prostor za pokopališče. Žalibog ni prešlo dneva, da bi nam ne bilo treba vzdigniti plošče. Nekega dne nismo dobili hrane. Proti večeru pa približal se mi je Petruška in mi šepetal v uho, da bo priskrbel dobro večerjo. „Kako to?“ vprašal sem ga. Pripovedoval mi je, da prenočujeta divja goloba v cerkvi in da odfrkneta, ko se začne daniti. Ta goloba hoče sedaj ujeti in ju pripraviti za večerjo. Res se je Petruška prav tiho splazil v cerkev in se postavil blizu okna pri oltarju. Goloba sta kmalu

prifrkala. Petruška ju je zasledoval, oborožen z dolgo palico, a ker ni zapazil, da je bila luknja odprta, je padel v jamo pod cerkvijo. Ko ga drugoga dne nisem našel, ukazal sem, da naj ga v cerkvi iščejo. Izvlekli so ga na pol mrtvega. Lahko si misliš njegov položaj. Celo noč bivati med pol gnjilimi trupli! Ta dogodek je zgodovinski, zapisan v kroniki posadke ter pojasnjuje nekoliko grozno naše trpljenje.

Tudi druga Petruškova misel ni imela zaželenega uspeha, dasi je bil njen vzrok blag. Istega dne, ko je pustil poveljnik zaklati svojega konja, ukazal sem tudi jaz zaklati svoje kljuse. Petruški je bilo žal za konja, zaradi tega je mislil, da bi se to moglo zabraniti. Treba pogorišče natančneje preiskati. To pa je bilo mogoče le tedaj, ako bi se mogli ubraniti sovražnih krogelj. Petruška je mislil, da je iznašel z nekaterimi tovariši pripravo, ktera bi jih obvarovala. Vojaki, ki so se udeležili ponočnega izleta, vzeli so seboj debele deske, katerih so Turki veliko zapustili. Petruška je vodil krdelo in se je že poprej veselil svojega čina. Komaj pa

so prišli na pogorišče, padla je granata v njih sredo, se razletela, jih več ranila in spravila v nered odposlano krdelo Petruškovo. Vpitje ranjencev vzbudilo je pozornost sprednjih turških straž, ki so se naglo približale in Ruse tako rekoč obsule s kroglijami. Naglo so se slednji umaknili nazaj ter so porabili deske, ktere so hoteli rabiti kot ščite, kot nosilnice, na kterih so prinesli prilično deset mrtvecev domov. Med zadnjimi bil je tudi Petruška. Puščali ste mu kri dve sovražni krogli. Rane niso bile nevarne, ali on jih je tembolj občutil. Trajalo je cel teden, da jih je ozdravil. Vender je zadnja dva dneva bil izven postelje na dvorišču z drugimi vojaki, ki so okrevali od svoje bolezni.

V zadnjih dnevih zgubili so tudi najboljši izmed nas pogum. Dne 21. junija objavil se je dnevni ukaz z veselim naznanilom, da se bo pokazala vojna, ki bo nas osvobodila, pred Bajasidom. Ali je naš poveljnik res sprejel kako takošno vest, ali pa je s tem le hotel na novo vzbuditi naš pogum in našo vstrajnost, tega ne vem. Prihodnjega dne obračali so se pogledi vseh proti oni strani, od koder smo pričakovali pomoči. Pa kar smo videli, bila so samo žrela topov, proti nam obrnjenih. Dne 23. in 24. čakali smo od minute do minute, da se uresniči veselo poročilo našega poveljnika. Prazno upanje! Neizrekljivo brezsrčnost se nas vseh poloti (polasti). Nobenega grizleja cvibaka več! Osminko čaše smrdljive vode bil je nam odmerjen delež na dan. Poleg tega žgoča vročina in smrad mrtvih trupel, ki je okuževal zrak. More se li kaj strašnejšega misliti?

Dne 27. pojedli smo ostanke zadnjega konja. Jutri bo treba umreti, gotovo umreti, ako ne pride rešitev, mislil je vsakdo. V mraku istega dne prikazal se je pod trdnjavinim zidovjem neki turški parlamentér.*) Naš poveljnik mu je šel s krdelom častnikov nasproti. Prinesel nam je pismo turškega generala. To je bilo že v osmič, da je zahteval sovražnik od nas, da naj odložimo orožje, ali do tedaj se je njegova zahteva odklonila z zaničevanjem. Poveljnik je vzel pismo in je nam prečital s krepkim glasom. Kiamil-paša razlagal je v pismu, da smo mi osamljeni, in da nam od nobene strani ni pričakovati pomoči. Paša torej zgolj iz človekoljubnosti svetuje, da naj se udamo s častnimi pogoji, ktere naša hrabrost zasluži. Dočim je čital poveljnik pismo, zbrali so se vojaki okoli nas v polukrogu. Opazoval sem okoli stoječe, da bi videl, kakšen utis bo napravila nanje žalostna novica. Videl sem, da je verovala večina, da je to žalostna resnica. Ako ne bi bili tepeni bratje, bili bi nam brezdvomno že prihiteli na pomoč. Poveljniku pade pismo iz rok; on molči. Če bi živel še sto let, tega strašnega trenutka ne pozabim. Častniki so stali okrog nasprotnega parlamenterja s povešanimi glavami; priprosti vojaki pa so upirali svoje poglede v voditelje, da bi zvedeli iz njihovih ust ali pa iz njihovih potez na obrazu, za kaj so se odločili. Vsakdo je vprašal svoje srce, da bi našel pravi odgovor. Nismo li dosegli meje človeške vstrajnosti? Ali bi ne bila neumnost, to mejo prekoračiti? Vsakdo je pričakoval, da bode kedo izmed nas spregovoril in svetoval, da naj se udamo ali pa da se branimo do skrajnosti. Ali smo se sploh še mogli braniti? Drug se je drugemu bal v oči pogledati, da ne bi moral brati v njih njegove misli. Jedna sama beseda iz kterihkoli ust je mogla odložiti našo usodo, našo sramoto. Navlaš sem gledal na stran, da ne bi se srečali moji pogledi s pogledi kogarsibodi. Ko sem

*) Parlamentér se imenuje človek, ki se v vojski odpošlje k sovražniku, da mu ponudi mir.

se obrnil, videl sem bliže prihajati vojaka z obvezano glavo in z roko v obezi. Bil je moj Petruška. On ni vedel za uzrok zborovanja. Počasi se nam je približal in je gledal turškemu parlamentέρju, ki je stal v naši sredi; radovedno v obraz. Turek je stal v naši sredi, kakor na tla pribit.

(Konec prihodnjic.)

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

Na nemški strani je vas Ober-Gottesfeld. Ali je mogoče, da je to ime v zvezi s slovensko besedo „dober“? Kdo bi to verjel? In vendar je tako. Poglejmo! L. 1030. beremo obliko „Tobrochotasfeld“ in l. 1330. „Dobrochotsvelde“; to je slovensko rečeno Dobrohotovo polje ali naselbina, ktero je ustanovil Slovenec Dobrohot. Pomen imena je jasen: kdor samo dobro hoče ali želi, je človek dobrohoten ali Dobrohot. Sčasoma so skržili Nemci ime v Dobrosvelde in to se je prestavilo v nemški Gutesfeld, kar beremo v 17. stoletju na Scutter-jevem zemljevidu. Iz Gutesfeld se je pozneje napravilo Gottesfeld in ker vas višje leži kakor sosednja vas, začeli so jo imenovati Ober-Gottesfeld. Zdaj naj kdo reče, da razlaganje krajevnih imen ni „kunšt“.

Seveda ko bi bilo vsako ime tako težko razvozlati, bi moral človek kar obupati. — Nemški vasi Dobransberg in Dobersberg hranite lepi osebni imeni Dobrán in Dober.

12. Drag. Draganje od osebnega imena Dragan. Draganiče je vas, kjer se je naselil Draganič, sin Dragan-ov. Dragožiče je ustanovil Dragožič, sin Dragož-ev. Na nemški strani sta dva kmeta na gori, Dragelsberg imenovani; to je osebno ime: Dragolj.

13. Gabrijel. Grabelna ves pri Škocijanu glasi se l. 1020.: „villa Gabrielis“, to je: naselbina Gabrijel-ova.

14. Gluh. Ravno tam je Vuha ves. Ker stoji v listini od l. 993.: „Gluhengizazi“ = Gesitze des Gluho = naselbina Gluh-ova, moramo misliti na osebno ime Gluh. In ker se bere l. 1050. „Lochouva“, je pravilno ime: „Gluhovo“. Nemci so napravili Glauchenholz (l. 1599.) in ko je odpadel začetni soglasnik: Lauchenholz (l. 1576.), kakor se še sedaj ta vas v nemškem uradnem jeziku imenuje.

15. God = lepota. Kotmara ves. Pravo razlago nam podaja zopet jedna najstarejših listin iz l. 1194.: „Godmeresdorf“, to je naselje, kojega ustanovitelju je bilo ime Godomir. Ime pomeni to, kar grški Agathokles ali latinski Pulcherius. — Goselna ves pri Dobri vasi glasi se l. 1050.: Goslauuis t. j. Godoslavice ali selo, kjer je bival Godoslav. Godoslav in Godomir imata isti pomen, ker je beseda slav = mir, kakor uči Miklošič.

16. Gol. Golšovo nosi ime od Goleš-a. — Kaj pa so Mišle, nemški „Annamischl“? Listine kažejo pravo pot. Jedna ima iz l. 1399.: „Elemische“, druga pa iz l. 1515.: „Golomischl“, torej osebno ime Golomisel. Ker pomeni gol = otrok, je golomisel človek otročjega mišljenja = homo mente puerili. — Lečja gora, nemški Linsendorf, pri slov. Šmihelu je navstala iz Goléčja gora, prebivalci se sami še zdaj imenujejo Holéčane; torej Golec je ustanovitelj te naselbine.

17. Knez. Gnesau pri Himmelbergu je Kneževo (posestvo), l. 1164. omenja se gozd Gnesov, to je knežev gozd. — Kneža, vas blizu Grebinja. — Pri Brežah je nemška vas Grafendorf, l. 1130. pa se še imenuje Gnesindorf, torej vas, kjer se je naselil Slovenec Knez.

18. Hod. Beseda pomeni voditi. — Hodiše. Dvomljivo bi moglo biti, ali tiči v tem krajevnem imenu Hodiš ali Hodeš. Ker pa govori listina iz l. 1150.: Chodessach, je brez premisleka osebno ime Hodeš.

19. Lab pomenja bel. Lavant, od osebnega imena Labenta, je bilo ime gradu, od gradu prišla je reka in od reke cela dolina ime, kakor že pravi l. 888. listina: in valle Lavant, a flumine iusdem nominis ibi manante sic nominata. — Labod (narečje govori Vóbd), za nemški Lavamünd, potrjuje ovo razlaganje. Slovenci naj pišejo torej Labodska dolina, od krajnega imena Labod, ali Lavantinska dolina, ker iz osebnega imena je izpeljano krajevno Laventin, kakor iz Radenta Radentin (= Radentein).

20. Ljub. Iz tega pridevka izvira več krajevnih imen. Libuče = Ljubuče, osebno ime Ljubuč. — Libeliče = Ljubeliče, osebno ime Ljubel, njegov sin Ljubel-ič. — Gora Libič pri Pliberku, osebno ime Ljubič. — Gora Ljubelj je čisto osebno ime. — Libuska se imenuje potok pri Pliberku od osebnega imena Ljubuska. Leoben, Leobeneck, Loibegg imajo svoj izvor o tem pridevniku. — Sem spadajo tudi Ležvč, nemški Leisbach. Kaj pa je to? Vušij vendar tam niso imeli. Tega imena raztolmačiti ni težko s pomočjo listin. Leta 1150. izpričuje listina: Lubesah (Zahn codex diplomaticus tom. III. p. 12.). V tej listini so zapisana posestva, ktera so imeli frisinški škofje po Koroškem. Lubesah je lokal iz osebnega imena Ljubeš. L. 1488. glasi se že Lewsach (beri Lajbsah) in iz tega je nastalo: „per metathesis“. kakor pravi Latinceo: Leisbach. Iz slovenskega Ljub(e)š pa se je izcimila sedanja slovenska oblika Ležvč. Zanimivo je opazovati, da se v tem okraju, to je v okolici Žihpoljski-Kotmirski nahajajo posebno osebna imena na —eš: Goleš (Golšovo), Hodeš (Hodiše), Ljubeš, Radeš (Radiše). — V Kotmirski občini je vas Preblje. Nemška pisava Preliebl kaže nam tudi tukaj pravo pot. L. 1213. se glasi: Prelub, l. 1515.: Prelewl. Torej osebno ime Preljubelj iz besede Preljub. Pravilno bi bilo Preljubljevo ali Preljublje. Isto tako se razlaga nemški Preblau in Prebl, v listinah (1288) Prelubell imenovano. Preljubljevo = Prebljevo = Prebl.

(Dalje sledi.)

Spomladni cvet.

6. Kalužnica. (Caltha palustris.)

Ali ste že videli tropico mladih rac, ki se igrajo z materjo po vodi? Kako dobro plavajo, se potapljajo, se lovijo. Prav ljubko je gledati, kako iščejo v vodi črve, polže, žužke, mlade ribice in vodne rastlinice. Vse žive so in čebljajo ves dan, dokler kopajo v vodi svoje rumeno perje. — Njim podobna se mi zdi rumena cvetlica kalužnica. Tudi ta rase rada v celih tropah, najraša je ob kakem potoku, ob kaki mlakuži, ali na vlažnih tleh. Včasih sedi na kakem drnu, da se kopa in ziblje po vodi tako, kot mladi račji rod.

Pri cveticah ni treba vselej pozvedovati, kaj nam ktera koristi, ali čemu nam služi. Mnogo jih je, da s svojim zrnjem redijo naše krilate pevce, ptice pod nebom, še druge dajejo žive štirinogate gozdne živalim. Vse pa lepšajo svet s svojo lepoto, s svojo vonjavo, s krasnimi bojami, z umetno sestavo. Bog je stvaril svet sebi v čast, zato mu je dal posebno lepoto; svetovo lepотиče pa so cvetlice.

7. Navadna zvezdnica. (Stellaria media.)

Na deželi živeč si nisem nikdar hranjeval ptičkov v kletki, saj so mi pevali vsaki dan okoli hiše. Ko pa se preselim v mesto, tožilo se mi je kmalu po njih, in začel sem je rediti v kletki. Najložje se hrani rumeni kanarček, ki se človeka hitro privadi in le prav malo postrežbe potrebuje. Kako se veseli ta živalica, kedar dobi po zimi košček salate! Še rajše pa zoblje na prvo spomlad rahla stebletca navadne zvezdnice, ktero sicer kurja čreva imenujemo. Z veselejším petjem se zahvaljuje ptička za tako malo sladčico. Zvezdnico pa lahko dobiš na obdelani zemlji, na vrtu, kraj pota.

Prav kmalu na spomlad se zasvetijo beli zvezdnati cveti te rastlinice, ki stojé na dolgih pecljih. Naglo zakrijejo zemljo njeni zeleni lističi, a le kratko je njih življenje. Pride marljivi vrtnar, pa zvezdnico podkoplje, pridni kmet jo podorje, plevica jo vrže na pot. F. R.

Gospodarske stvari.

Zlata ravnila konjereje.

Konj ne redimo za kratek čas, ampak človek hoče od njih dobička, naj že bo, da konja sam rabi ali pa, da ga spravi v denar. Ni pa to lahko delo; ono terja truda, pa tudi stroškov ne manjka pri konjereji. Kdor torej hoče koristiti, naj se ne brani ne truda, ne stroškov, kjer jih je treba. Ali s tem še ni pri kraji; on mora ravnati razumno, ne po svoji glavi, ampak naj si obrača skušnje drugih v prid. Iz le-teh pa se učimo, da je za dobre konje treba:

1. Dobrih kobil. Takih pa manjka na mnogih krajih, in treba jih je še le vzrediti. Najlepše in najboljše žrebe se naj za to odbere in potlej vzredi za plemenico. Kdor ima pa tako, naj je ne proda za lehka! Ako je nima, pa premore toliko, da si jo kupi kje drugje, naj mu ne bode žal za denar, ki ga taka kobila stane. Če je tako žrebe dobro vzrejeno, sme se spraviti že v tretjem letu k žrebcu. Po nekterih deželah je to že navada, v Angliji in Franciji pa bojda ne dobi nobena kobila premije, če ni bila že v svojem tretjem letu breja.

2. Dobrih žrebcev. Tacih nam sedaj ne manjka več, ker skrb država ali tudi dežela za-nje. V vsakem okraju, ki je sicer za konjerejo, nahaja se že postaj, v kterih so cesarski žrebci.

3. Skrbnega spoljenja. To se pravi: žrebec, ki se pusti h kobilam mora biti tak, da gresta po svoji naravi vkup; zlahten žrebec ni za nežlahtno kobilo ali pa narobe, nežlahten žrebec ni za zlahtno kobilo. Skorej pa je še manj krivo, če se spusti manj zlahten žrebec k zlahtni kopili, kakor pa če se zgodi narobe.

4. Skrbi pri strežbi, krmljenji in izbiranju kobil. Na vse troje treba, da človek pazi, naj se kobila ne vbreji samo, ampak tudi da ne izvrže in da se mladič redi že v kobili dobro. Kobile, ki niso rade breje ali ki rade izvržejo, naj se rabijo drugod, za žrebeta niso take.

5. Krepkega krmljenja pri žrebetih. Kakor se krmi žrebe iz mladih nog, tako postane, dobro ali slabo, skozi celo življenje. Kar se zamudi v prvih letih, to se ne dá pozneje več popraviti. Prva leta daje se redoma žrebetu 3 do 4 kile ovsa na dan, v drugem letu pa 4 do 5 kil.

Živali, ki so iz mladih dni pri dobri in razumni krmi, dozoriijo hitreje in so poprej za rabo, toda za ja-

hanje ni žrebe, predno nima četrtega leta. Pri stroških za krmo je samo razloček cene ali ta ne potegne veliko višje pri zrnji, kakor se kaže pri slami.

Gnojilo, ki ima veliko fosforina v sebi, stori dobro ne samo travnikom in njivam, ampak tudi konjem daje trdnije kosti. Vsled tega so taka gnojila velik dobiček.

6. Svitlih in zdravih hlevov. Vsaki živali je treba več ali manj svetlobe, če je nima, pa ne ostane zdrava. Tembolj pa je obojno za konja potreba. Svetloba pa ne sme priti od spredaj, ampak od strani, če naj dé našim konjem dobro.

7. Prostega gibanja. Od mladih dni naj se konj giblje v prostem in če se mu ne dovoli, ne bode nič iz njega. Žrebe naj hodi že v hlevu, v predeljenem kraju, prosto, na vsak način pa se mora potlej v vrtu prosto gibati. Zadosti je tak vrt, ki meri, 10 metrov na dolgo in ravno toliko na široko. Če je vrt pa še večji, tem bolje služi v korist žrebetu. Tako mesto za vrt ali za tekališče se že dobi, če je le za to volja. Ako se prehladi žrebe na prostem, ni se za to nič bati, tem manj, čem prej je žrebe jelo hoditi na prosto. Samo živali, ki so pri slabi reji in v slabih, zadublih hlevih, prehladijo se lahko in tudi nevarno, to pa za to, ker skačejo s kraja veselo okoli, potem pa se vtudijo in obstojé kje na miru, kjer je prepih. (Konec pride.)

Drobiž.

Hitro ozdravljeni glušec. Ves togoten je pripeljal oče svojega dvanajstletnega sinka k zdravniku, češ: „V šoli ga je učenik tako po glavi pretepal, da je sedaj popolnoma gluh.“ — Preiskava se prične. Zdravnik vpije nad glušcem, toda ta ne razume niti besedice. Odvije mu obvezo, preiskuje z ogledalom ušesno mrenico ter prav tiho pravi svojemu pomočniku: „Ker je v ušesu vse narobe, ne morem dobro videti mrenice. Prinesite mi tedaj nož, da mu uho odrežem.“ — Toda čudo! Kot strela se je gluhi sinko izvil iz rok nečloveškega zdravnika ter bežal iz sobe. Očka pa je moral seči v žep ter plačati zdravniku 3 gld. za hitro in čudovito ozdravljenje. — Potoma pa je mrmral: „Zoper kmeta je vse, kar nosi škrice.“

Spreobrnjenje po otroku. Protestantški pridigar Lake iz Ferbelina je mislil, da katoličani preveč časté Marijo, in da jo imajo za boginjo. To mnenje mu je pa pregnal iz glave priprost katoliški šolski otrok v Berolinu. On sam pripoveduje, da je v tem mestu na sprehodu pričel govoriti z igrajočimi se otroki ter jih izpraševati, kam hodijo v šolo; od nekega osem-ali devetletnega dekletka je izvedel, da je katoliške vere. Hotel je pa tudi zvedeti, če je v svoji veri dobro poučena. Zato mu je otrok molil apostolsko vero, deset Božjih zapoved, očenaš in na koncu češčena-Marijo. Po ti molitvi se pridigar postavi pred otroka, ga resno pogleda, potem pa reče: „Dà, vi katoličani delate veliko krivico s tem, da Marijo molite in jo delate za boginjo. Zaradi tega mora biti ljubi Bog na vas silno hud.“ To je bilo pa katoliškemu otroku preveč rečeno; zato ga debelo pogleda, začne jokati in pravi: „Oh, kaj pa vendar še hočete? Mi ne molimo Marije, ampak jo le ljubimo, ker za nas Boga prosí!“ — Te besede ganejo tako protestanta, da precej opusti mnenje, da katoličani maikujejo; dà, to mu je bilo celó glavni vzrok, da je nauke katoliške cerkve bližje spoznaval in naposled — katoličan postal.

„Dan.“

Premeten kmet. Na otoškem mostu je moral vsak pešec plačati 2 kr. mostnine. Nekega dne je prišel do mostu krojaški pomočnik, ki pa ni imel bora v žepu. Mostninar ga ne pusti čez. To je videl kmet, ki je tudi hotel čez most. Obrne se tedaj k mostninarju ter ga vpraša: „Koliko je plačati od robe, ki jo čez most nesem?“ „Kar nesete je prosto.“ „Dobro!“ pravi kmetič, hitro pobaše suhega krojača na ramo ter ga odnese čez vodo.

Dokaz o Bogu iz ust Arabca. Vprašali so priprostega Arabca, kako bi mogel dokazati, da biva Bog. Odgovoril je: „Kakor iz sledu noge v peščeni puščavi spoznam, kdo je malo prej hodil todi, ali človek ali žival, tako vidim na nebu, v brezštevilih zvezdah, na zemlji v raznovrstnih stvarih sled velikega mogočnega Boga!“

Uganke.

I. Stolp.

		a								Postavite črke tako,
		a	a	a						da se bo čitalo: 1. črka,
		a	a	č						2. voda, 3. glas, 4. orožje
		č	d	d						starih Slovanov, 5. duho-
	d	e	e	e	i					ven, 6. reka, 7. prebivalce
j	j	k	k	k	n					neke dežele, 8. dežela, 9.
k	k	k	k	l	l	n				razposajen mladenič. Po
n	n	n	n	o	o	o				sredi doli čitaš potem ime
v	p	r	r	r	s	t	v	v		prelepega časa v letu.

J. Š.

II. Računska naloga.

Gospod zapové svojemu hlapcu, naj prinese iz mesta sto žlic za sto goldinarjev. In sicer naj so nekatere po 5 gld., druge po 1 gld., nekatere pa po 5 kr. — Koliko jih je od vsake vrste?

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 6. številki.

Številopisa.

Ž i l i e a
 i d e n j u m
 v e l i b r o u
 s l o v t e i n
 p o v a u t i
 s l a n p i
 a n e r i a
 e r a r n i j e

**Živel slov. poslanec Lambert
Einspieler!**

Smešničar.

* „Gospodična, lepo vas prosim, kako mi morete vendar očitati, da bi se bil kedaj jaz izrazil v kakej družbi, da ste vi zabiti in neumni?! — Ravno nasprotno vselej kadar se je od vas govorilo tako, sem bil edino; jaz, ki nisem tega izgovoril!“

* **Kaj raste?** Davkar pride v neko vas in vpraša župana: „Kaj raste pri vas najbolje?“ — Župan: „Davki!“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.